

ZÁM.

án,
iglyi.

hogy
talál-
mert
a még
mócska
öbben,
k jogos
megfej-
ült ki s
és 2-ik
fejtését
Margit,
yesület,
Ernö.
magyon
abb és
meg. —
em bé-
íti s an-
lt levél-
eli. Ha
zéken a
napjaid,
a jövő

Rusz-
javára :
4 frt
redelme.
mekbál«
megtért
l Berkó
a szere-
Keller
Erzsé-
a jóté-
50 kr.
Auspitz

es ada-
ácsí.

um-épület
en.

KIS LAP

JÁTSZÓTÁRSÁK. (Lásd a 127. lapon.)

XXXIII. kötet, 8. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. augusztus 21-én.

152

A GARABONCZÁS NÖVENDEKEK.

— Elbeszélés több képpel. —

(Vége.)

Ezt Aranka nagyon szerette volna, csak hogy nagyon jól tudta, mi volna az ára. Az, hogy szépen engedelmesen és szorgalmasan tanuljon.

— Ezt pedig nem teszem, csak azért sem, mondá Dininek. Megmutatom, hogy ha rajtad kifogott is, de rajtam ki nem fog.

— Rajtam sem fogott ki... azaz... mi megalkudtunk. Ő majd kieszközli, hogy egy nagy kívánságom teljesülni fog.

— Persze, most már szépíted a dolgot, hogy meghunyászkodtál. De én megmutatom, hogy van leány, aki bátrabb a fiunál.

— Oh, az csak makaesség és nem fog sikerülni. Én már beláttam. Nagyobb bátorság kell ahhoz, hogy megvalljuk, ha tévedtünk. Én igazi vitéz katona akarok lenni, annak pedig sokat kell tanulni. Hallottad, milyen szép és érdekes dolgokat beszélt el az atyjáról és testvéréről. Azt, ugy-e, szereted hallgatni, mikor mesél és azt is szereted, mikor ilyen csinosan rendbe hozza a holmidat, nem vagy olyan lompos. Nem is olyan borzasztó az, ha egy-két órát tanulok.

— Látom, te már egészen a pártjára álltál. Jól van, hát magam maradok. Nem sokára, tudom, te is visszatérsz majd hozzám.

— Azt már nem teszem. Szavamat adtam és megtartom. Szépen is járnék, ha nem tartanám meg! Mikor a városba kerülök iskolába, a többi fiuk mind csu-

folnának, hogy milyen tudatlan vagyok! Te is úgy fogsz járni, ha Malvina kisasszony elmegy és apácska elküld téged nevelő-intézetbe.

— Bánom is én! Legalább haza fognak küldeni, aztán nem kinoz többé senki azzal az unalmas tanulással. Nem is tudom, minek találták azt ki. Ha én király volnék, minden tanítót és nevelőnőt becsukatnék, hogy ne kinozzák a gyermekeket.

Dini erre nem felelt, mert azt ő maga sem bánta volna, ha épenséggel nem lenne szükség a tanulásra. De ha már szükséges, jobb így ezzel a nyájas, kedves Malvina kisasszonnyal kezdeni, aki aztán oly kellemes beszéddel tartja őket, hogy minden más játékot elfelejtnek fölötte. Ezt Aranka sem bánta volna s akár még azt is megvallotta volna, hogy szereti Malvina kisasszonyt, csak ne emlegetné minduntalan azt a tanulást. Most, az igaz, betegnek hiszi, ez nagyon kellemes; de pár nap múlva már bizonyosan nem fogja hinni.

— Akkorra valami új eselt kellene kigondolni, gondolá a makranczos leány. Ez most jobban sikerült, mint gondoltam. Én nem is akartam betegséget színlelni, de rám fogta. Szeretném tudni, meddig fog tartani.

Eltartott pár napig. Ez a pár nap nagyon gyorsan mult. Dini és a két kicsike tanultak, Aranka pedig mint beteg szerepelt és csak a szórakozásokban vett részt, csakkogy e szórakozások most már nem pajkos csinyekből álltak, hanem szép mulatságos játékokból, melyeknél mindnyájan együtt voltak s melyeket Malvina

kisasszony rendezett. Dini és Malvina eddig nem is sejtették, hogy ilyen módon még kellemesebben el lehet tölteni az időt.

— Így legalább nem kell félnem, hogy bajba keverjük a kicsinyeket, mint a minap Czilikét, mondá Dini Arankának.

— Ugyan micsoda bajba kevertük? Hiszen nincs semmi baja.

— Most már nincs . . . de tudod . . . magad mondtad akkor, hogy a vízi sétálástól lett Czilike oly nagy beteg, hogy majd belehalt.

— Te meg azt mondtad, hogy az már elmúlt, ugyanis mindegy, nem szükséges megmondani.

— De máskor nem fogom az ilyet eltitkolni . . . az nem vitézi dolog. Aztán nagy baj is következhetnék belőle . . . tudod, az orvos azt mondta, hogy Czilike életét igazán csak Malvina kisasszony mentette meg. Ha meghalt volna, mi lettünk volna az okai, soha sem tudnám elfelejteni.

— De nem halt meg, szólt Aranka kedvetlenül.

— Hála Istennek, hogy nem. Ezért hálával tartozunk Malvina kisasszonynak.

— Oh, te már egészen csak az ő pártján vagy, mindig csak jót találsz benne. Bánom is én, hát légy háladatos és engedelmeskedjél neki.

Ezt nagyon durczásan és kedvetlenül mondotta Aranka, de bensőleg titokban sehogysem volt magával megelegedve. Valami olyanformát érzett, mintha elégedettebb lenne, ha ő is úgy gondolkoznék és cselekednék, mint Dini. De akkor követni kellene példáját és abbahagyni a

nyakaskodást. Pedig azt akarta megmutatni, hogy ő leány létére is nyakasabb vitéz Dininél. Kezdte érezni, hogy ez mégis nem könnyü.

Egy délután a rendes kerti mulatságra készülődtek.

— Még kissé meleg van, szólt Malvina kisasszony. De ti azért kimehettek előre, ha épen sétálni akartok addig is.

Dini és Aranka ki is mentek, még pedig a kerten át ki a mezőre, hol most már csak ritkán jártak. És amint kijutottak, eszökbe jutott egy régi pajkos tréfájok.

— Emlékszel-e, mikor egyszer az emberek úgy megbámultak, valami csoda lényeknek néztek, mert fonákul viseltünk mindent.

— Emlékszem . . . de most már nem tennék olyat . . . ha Malvina kisasszony meglátna, ugyancsak kicsúfolna, hogy komédiás akarok lenni, nem pedig vitéz huszár.

— Én pedig megteszem most is.

— De hát ha jön valaki és rád ismer?

— Akkor majd nagyot nevetünk.

És Aranka mindjárt meg is tette. Hosszu haját előre az arcza elé huzta, kalapját is fonákul tette föl, hogy a pántlika elől lógott le, könnyü kis köpenykéjét hátra gombolta s kezei sem látszóttak. Igazi figura volt s Dini nagyot nevetett.

— Nézd, amott az erdőcske felől jön egy uri ember. Annak is mernél így elébe menni?

— Miért ne? Mindjárt meg is mutatom.

Csakugyan megindult. Az idegen nagyot bámult a fura kis figura közeldtére, de Aranka elszántan lépett egészen közel s haj-álarczán keresztül megszólalt:

— Kérem... nem tudná nekem az utat megmondani Budapestre?

Az idegen mosolygott, Aranka és az eközben szintén oda érkezett Dini pedig hangosan kaczagtak. Végre az idegen így szólt:

— Innen kissé bajos volna Budapestre találni. Hanem én is ilyenforma kérdést akartam tenni, csak hogy ti talán tudtok felelni az én kérdésemre, hogy merre van itt a Dallos ur háza?

— Hogy ne tudnánk! szólt Dini. Magunk is ott lakunk.

Aranka sietett rendbejönni a maskarából, helyre simította a haját, összegazította a ruháit, mert azt már mégsem szerette, hogy ilyen uri vendég olyan figurának lássa. Pedig ez az idegen bizonyosan az ő vendégek lesz. Deli természetű, komoly de barátságos képű fiatal férfi volt, nagy bajuszzsal, napsütötte arczzsal. Dininek nagyon megtetszett s titokban olyanformát gondolt Dini, hogy ő is szeretne majd idővel ilyen derék szál ember lenni.

Az idegen nyájasan szólalt meg újra:

— No lám, az szerencse, hogy rátok akadtam. Szeretek a szabadban nagyot gyalogolni s a vasuti-állomástól gyalog indultam meg, de annyi ut és ösvény szeli itt egymást keresztül-kasul, hogy már szinte féltem, hogy eltévedtem. El is fáradtam egy kicsit. Üljünk le ide ez alá a nagy

fa alá (Lásd a képet a 117. lapon.); ha ugyan nincs valami sürgős dolgotok.

— Én már elvégeztem a napi dolgomat, szólt Dini.

— Nekem pedig nincs is semmi dolgom, mondá Aranka. Nem is akarom, hogy legyen, akárhogy erőltetik. Mert most nevelőnők van ám, a ki mindig kínozni akar.

— No, nem épen kínoz, vágott közbe Dini. Sőt egy csöppet sem kínoz, hanem igen kedves és nyájas.

— Ugy látom, szólt az idegen Aranka-hoz, te nem igen szereted a nevelőnőt.

— Persze, hogy nem, sőt ki nem állhatom, gyűlölöm.

— Ez nem lehet nagyon mulatságos a nevelőnőre nézve. És aztán mért nem szereted?

— Miért?... miért?... Hát mert csak azért van itt, hogy kellemetlenné tegye az életünket, elrontsa a kedvünket.

— De ugy veszem észre, hogy te alkalmasint szinte rajta vagy, hogy neki ne lehessen valami nagyon jó kedve.

— Rajta bizony! Oh, sok mindenfélét tettünk már, hogy megboszantsuk.

— Egy szóval, szeretnél tőle megszabadulni.

— De nagyon! Ha csak ugy volna itt, hogy mesélgetne nekünk, aztán megigazgatná a ruhámat, kalapomat, azt nem bánnám; de mikor a leczkét emlegeti, akkor ki nem állhatjuk.

— Ne higye, nem ugy van az, szólt közbe Dini. Mi mindnyájan szeretjük a nevelőnőt, csak épen Aranka makaeszkodik. Aztán az sem igaz, hogy boszantjuk... az az... igaz, hogy akartuk, megpróbál-

tuk, de mindig ő fogott ki rajtunk, mert több esze van... és soha sem haragszik, nem büntet, még apácskánál sem pana-

szol be. Csak Aranka akarja elhíttetni, hogy ő nem szereti.

— Én nem akarom elhíttetni... ha-

...A NAGY FA ALÁ. (Lásd a 116. lapot.)

nem úgy van és te sem szereted eleinte. Tudja, kérem, Dini és én összeesküdtünk és egy pár napig szépen össze is tar-

tottunk; de aztán Dini nem bírta tovább, hiába dicsekedett, hogy ő soha sem fog engedelmeskedni. Most már

mégis csak végzi a leczkét, meghódolt. De én nem!

— No, bizony, azért rajtad is kifogott és soha sem az történt, a mit te akartál, szolt Dini. Aztán, ha én meghódoltam, az azért történt, mert elvesztettem a csatát és be kellett váltanom a szavamát.

— Ohó, csatát vesztettél? szolt az idegen mosolyogva. Ugyan miféle háborúságod lehetett?

Dini nyiltan elbeszélte az egészet. Az idegen láthatólag tetszéssel hallgatta, fejével többször helyeslőleg bólingatott és végül megveregette a Dini vállát.

— Nagyon helyesen cselekedtél, kis öcsém. Az igazi vitézség az, ha valaki, bármily nehezeére esik, lemond a föltett rossz szándékról és hallgat az okosabb tanácsra, még ha nincs is inyére. És katona akarsz lenni? Nagyon derék, csak iparkodjál, hogy tanult vitéz katona váljék belőled.

— Malvina kisasszony is azt mondja, hogy nem elég a vitézség, hanem tanulni is kell a jó katonának. Így hát már csak megteszem, mert ő mindig igazat beszél. Az atyja is katona volt, a bátyja is katona, még pedig igazi hős ám.

Az idegen mosolygott.

— Igazi hős? És ugyan miért? Honnan tudod ezt?

— Tudom, apácska mondta, ő olvasta az újságból. Tudja, most valami kis háboru van és ott volt a nevelőnőnk bátyja is... egyszer az ellenség elfoglalta egyik zászlókat, de Malvina kisasszony testvére vitézül oda rohant, jobbra-balra lekasabolta az ellenséget és visszahódi-

totta a zászlót. Mindjárt meg is tették kapitánynak. Vagy talán nem is hallotta ennek a hírét?

— De igen, hallottam... sőt ismerem is azt a tisztet.

— Ismeri? Jaj, de szeretném én is ismerni! Mi sokszor játszunk katonásdit... és ugy szeretnénk már egy igazi hőst ismerni!

Az idegen erre nem felelt, hanem fölállt.

— Most már menjünk tovább, mondá. Szeretném már látni Czilikét és Rudikát, meg a többieket is.

— Hogyan? Hát ismer mindnyájunkat? Mi pedig nem ismerjük.

— Majd megismerkedünk, ha csak rövid időre is. Most menjünk a többiekhez.

— Eddig már bizonyosan a kertben lesznek.

Csakugyan ott voltak. S a mint Dini és Aranka az idegennel közeledtek, váratlan dolog történt: Malvina kisasszony örvendve felkiáltott:

— Bátyám, édes jó bátyám!

S a két testvér gyöngéd szeretettel ölelte meg egymást.

Dini és Aranka nagyot néztek. Hát ez épen a vitéz kapitány!

Mindenki szívesen látta a vitéz Kardos kapitányt s rövid idő alatt mindnyájan nagyon meg is szerették, oly kedves, derék férfiú volt. Kivált Dini egy percze sem tágitott mellőle, mert a kapitány sok érdekes kalandot mesélt háborus életéből. A kis Rudika ott lovagolt a kapitány térdén, fölváltva Czilikével; még Dallos ur is elhalasztotta sok fontos dolgát, hogy

kedves vendége társaságában legyen. Kardos kapitány pedig mindenkire egyformán nyájas és kedves volt, csupán Arankát mintha észre sem vette volna, a mi ugyancsak bántotta a nyakas leányt. De csakhamar még nagyobb zavarba jutott, mert a kapitány egyszer aztán így szólt:

— Két hete, hogy szabadságot kaptam s most vagy egy esztendeig pihenni fogok a nehéz hadjárat után. Mikor ide indultam, tulajdonképen csak az volt a célom, hogy meglátogatom kedves hugomat; de most mást gondoltam és elviszem magammal, mert itt úgy sem maradhatna.

Nagy volt a meglepetés. Mindenki bámult s Dallos ur kedvetlenül kérde:

— Hogyan, Malvina kisasszony, csakugyan itt hagyta minket?

— Ha bátyám kívánja, meg kell tennem, felelé Malvina kisasszony nyugodtan.

Czilike nem sokat czerimóniázott, hanem hangos sirással belekapaszkodott a nevelőnő ruhájába, a kis Rudika pedig követte a példát.

— Nem megy! Az nem lehet! kiáltozák.

Dini is, ha nem készült volna vitéz katonának s nem röstelli a hős kapitány előtt pityeregni, majdnem követte volna a kicsinyek példáját, míg Aranka zavardottan állt ott s nem tudta, örüljön-e vagy busuljon. Laura pedig, ki igazi barátnőjét látta Malvinában, így szólt:

— Oh, kapitány ur, ne vigye el az én kedves Malvinámat, a ki mindnyájunkat annyi jóra, szépre tanít. Hiszen látja, mennyire szeretjük mindnyájan.

A kapitány komolyan felelé:

— Meghiszem, hogy vannak, kik szeretik; de van olyan is, aki nem szeerti és elég egyetlen tövis, hogy fájós sebet okozon. Azt én nem engedhetem meg, hogy az én kedves jó testvéremnek szomorú, kellemetlen élete legyen.

— De hát ki merné itt az ő életét kellemetlenné tenni? kérde Dallos ur szigoruan.

— Azt én nem fogom megmondani, felelé a kapitány, de biztosan tudom, mert nekem az maga mondta meg, a ki el van tökélve, hogy megkeseríti a hugom életét. S ezt én nem engedem meg.

— De hiszen nekem nem panaszkodott...

— Azt az én nemes szivü Malvinám nem is fogja soha tenni. Ő csak szeretettel, jósággal és okossággal akar célt érni; a hol ez nem elég, ott nincs helye.

Dallos ur nagy haraggal nézett a gyermekekre.

— Tehát így van! Jól van, akkor hát hozatok olyan mestert, a ki kegyetlen szigorral fog rendet csinálni. Nem szeretem, hogy így kell lennie, de ti még kevésbbé fogjátok szeretni. Próbáljátok megkérlelni Malvina kisasszonyt, hogy maradjon. Látom ugyan, hogy levél útján előre megegyezett a bátyjával; de még aludjunk rá egyet s holnap reggel határozunk végkép.

Dallos ur kedvetlenül vonult szobájába, a kapitány is nyugodni tért s Malvina kisasszony követni akarta; de Czilike, Rudika és Dini körülfogták, mondja meg, hogy hát ő miattuk akar-e távozni?

— Nem, kedveseim, tudom, hogy ti hárman szerettek, felelé s elment.

Dini pedig indulatosan kiáltá:

— Tudom én, hogy Aranka az oka mindennek! Miatta kapunk majd valami kegyetlen öreg nevelőt, miatta megy el ez a kedves jó Malvina kisasszony, a ki annyi örömet szerzett. Jertek Czilike, Rudika, ne álljatok szóba vele!

Aranka egymaga maradt. Ugyanese meg volt akadva és sehogysem volt megelégedve magával. A mit most Dini mondott, azt holnap mindenki tudni és mondani fogja... ő az oka, hogy mindenki meg van szomorodva a háznál... őt mindenki gonosznak fogja tartani, mert

A FESTŐ BOSZUJA.

— Szomorúságos vig történet 12 képbén. —
(Vége.)

*A legelső az, hogy Fanni szép keztyűt kap,
Dani pedig bajuszt pisze orra alatt.
Ravasz festő látja, de mit sem szól rája,
Sőt még kárörvendő mosolyra nyúl szája.*

ellensége tud lenni annak, a kit mindenki szeret, nemesnek, jónak ismer... s a ki helyett jön majd valaki, a kitől igazán lesz oka rettegni.

Sápadtan, elgondolkodva bolyongott Aranka sokáig a kertben s az éjjel is keveset aludt nagy gondja miatt. De mire megvirradt, eltökélte magát.

Malvina kisasszony még föl sem öltözködött, mikor félénk kopogás hallatszott az ajtón s Aranka lépett be. Zavarosan, akadozva és könyezve mondá:

— Kedves Malvina kisasszony... ne menjen el! Tudom, én volnék az oka... de én ezentul engedelmes és szerető jó növénydéke akarok lenni. Oh, maradjon!

— Ha ezt megfogadod atyád, bátyám és testvéreid előtt, akkor talán rábeszéllem bátyámat, hogy hagyjon itt addig, a mig megtartod ígéretedet.

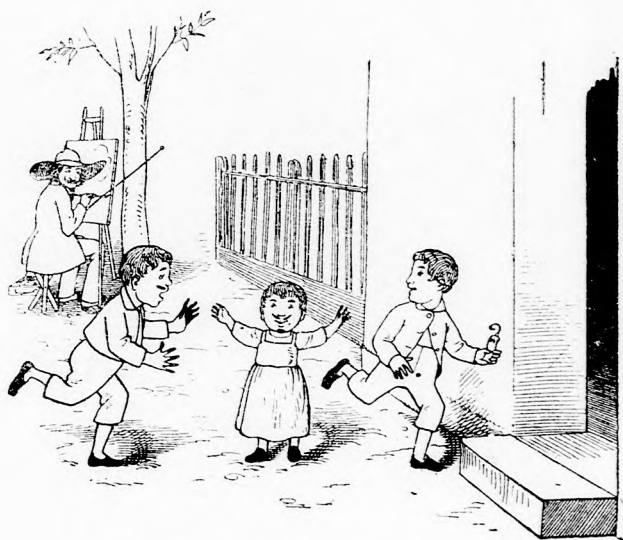
A reggelinél Aranka nagy pironkodva ismételte a kérést és megtette az ígéretet.

— Am legyen, szólta a kapitány, tegyünk próbát karácsonyig. Akkor ismét eljövök.

— Örömmel fogjuk látni, de a kedves Malvina kisasszonyt nem adjuk! szólta Dini vigan. Ugy fogunk tanulni, hogy meg is sokalja. Ugy-e, Aranka?

Aranka mindent megígért.

Ettől a naptól fogva nem voltak ott többé garabonczás növendékek, hanem csupa szerető, jó és szorgalmas tanulók. Azok maradtak még akkor is, mikor

*Bajuszt Fanni is kap, keztyüt is a Dani,
Ezt a munkát szépen elvégezte Jani,
De most már pingálni Dani is szeretne,
Ám festéket adni Janinak nincs kedve.*

később megtudták, hogy Malvina kisasszonynak esze ágában sem volt elmenni, hanem bátyjával és az apával együtt főzte ki a tervet, mikép fogják a makranczos Arankát jobb utra téríteni. S Aranka megokosodva, vidáman mondá:

— Jól tette, mert ugyancsak vesze-

delmes uton jártam. Kifogott eszével és jószágával rajtam is csak úgy, mint Dinikén, de csak örvendünk neki, mert az a jó szerencse, ha a gyermeki oktalanság ellenében győz az öregebbek szerető gondossága és bölcsessége.

PÉLDÁK ÉS MESÉK.

(Hazai és idegen forrásokból meríti Irén néni.)

A tündér gombolyagja.

— Tündér-rege. —

OLT egyszer egy kis fiu, Györgynek hívták. Szülõi nagyon szerették, mert derék, jó gyermek volt. Györgynek szokása volt a közeli erdőbe kijárni s ott a fűbe leheveredni s elméláz-

gatni órák hosszat. Dadája és egy inas mindig a sarkában voltak s ha kissé beljebb szeretett volna hatolni az erdő sűrűjébe, azonnal visszahívták őt. Meg is únta ezt a felügyeletet s egy napon, mikor ismét kedves helyén heverészett, elgondolkozott: milyen jó dolog volna az, ha ő már nagy legényke lehetne.

Egyszerre csak nevéen szólítá egy

*A szobában kemény harc foly a festékért,
Egymás haját tépi a kedves két testvér.
Ezalatt Fanni a butoron próbálja,
Hogy a keztyű nyomát fa, szövet hogy állja.*

ezüst csengésű hang, s hogy fölnézett, ritka szépségű nőt látott maga előtt, kinek a lábai nem a földet érinték, hanem rózsaszín felhőn nyugodtak, fehér selyem köntöse meg égszínkék szalaggal volt derekán átkötve s vállain is kék csokrok foglalák össze a lobogó ruhaujjakat; arany haja kibomolva, mint napsugár csillogott, ra-

gyogott s fején a gyémánt korona káprázató sugarakat lövelt szét.

— György, ismétlé a tündér, kívánságodat teljesítem: mert ime egy gombolyagot ajándékozok neked, melyen a te napjaidnak életfonala van felgombolyítva. Lehetsz vele, tetszésed szerint, bőkezű vagy fukar. Ha sorsoddal meg vagy

elégedve, ne nyúlj e gombolyaghoz s az idő folyása megáll. Persze csak a te számodra. De ha tehernek találod életedet, húzd meg a fonált s napjaid, mint tűnő perczek suhannak el fejed fölött.

Ezeket mondva, a tündér eltűnt s csak egy hosszú fényes csik mutatta a levegőben, merre szállt.

György nagy örömmel vette a titokzatos ajándékot és sietett is hasznát venni.

Tudjátok már, terhére volt a dadája felügyelete s azt kívánta, bár tiz éves lehetne, mert akkor nem kellene többé a cselédek örökösége alatt állnia. Hogy ezt elérje, csak a gombolyagot kellett elővennie s a fonált meghúznia.

*Csakhogy jaj! egyszerre beüt ám a menkö,
Mindent lát a mama s a virgácsal bejö,
Szoknyácskát, nadrágot jaj, de kiporolja!
Egyik itt, másik ott sűrű könnyét ontja.*

És ekként cselekedett. Hanem a dadája helyét most a nevelő foglalta el, ki még szigorúbb volt iránta s leckéit pontosan meg kellett neki tanulni. Hogy a tanórák gyorsabban teljenek, mindig legombolyított a varázsgombolyagról egy darabkát s így észrevétlenül bár, de gyorsan haladt előre évei számában. Végre

megúnta a folytonos tanulást s egyszerre végét szakítá azzal, hogy mindaddig gombolyította le a fonalat, mig szakálla pelyhedzeni kezdett állán.

— Mily boldog vagyok most! kiáltá, mert ime szabad vagyok.

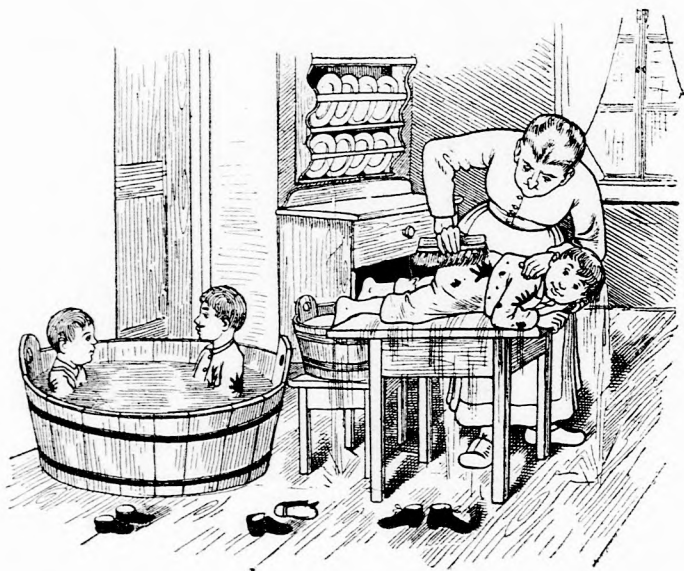
De csakhamar megúnta ezt a boldogságot és e szabadságot is. Irigye lett a

meglett férfiak sorsának, kiknek állások, nejük s családjok van. Még egy kis fonált feláldozott és ime: előkelő hivatalt kapott, birtokosa lett egy fényes berendezésű szép háznak s kedves gyermekek környezték.

— Lám, lám, mondá; ez már derék és jól van így. Szép állásom van, de fá-

radságos munkára kárhoztat; gyermekeim igaz, hogy gyönyörűek, de sokszor idegessé tesznek csacsogásaikkal. Miért nem vagyok már abban a korban, hol nyugdíjazva volnék s fiamat, leányaimat elhelyezhetném.

A hogy így magában évődött, a gombolyag éppen keze ügyébe esett s nem áll-

*A virgácsal még nincs minden jóvá téve,
Csuf festék nyoma nincs még ezzel levéve.
Dani meg a Fanni a nagy kádban ázik,
Janit meg kefélik, hogy szeme szikrázik.*

hatta meg, hogy meg ne rántsa. Egy szemközti tükörbe pillantott s onnan őszülő alakja nézett rá, gyermekei, mint felnőtt ifjak s leányok vették őt körül.

Mikor meglátta menyzeit, unokákat is óhajtott volna, hogy nagyapa lehessen.

— Mily öröm az, gondolá, ha térdeimen ugráltathatnám gyermekeim gyermekeit!

Ismét a gombolyaghoz folyamodott tehát szeszélyeinek kielégítése végett.

Azonnal megtelt a szobája a kis unokákkal, kik zajos lármájokkal egé-

... betölték nagyapa szobáját; hanem sajna! — a nagyapai örömök megjötte sok más ürmöt is hozott magával: tudniillik a köszvény, rheumát és más efféle agykori gyöngeségeket. Az aggyastyánt az ágyhoz szegezték a betegségek s minden élvezetek iránt közönyös volt, mert nagy korával idegei is elgyengültek.

Sokszor így sóhajtott fel:

— Mikor lesz már vége ezeknek a keserveknek?!

Igaz, hogy egy mozdulattal minden fájdalmának véget vethetett volna, miután még mindig nála volt az a végzetes gombolyag, — csak hogy egy idő óta nagyon fukaron kezdett bánni ezzel a drága fonállal; kegyelettel tartogatta, őrizte, anélkül, hogy érintette volna. Egy nap

*Ravasz piktör bácsi im nyugodtan pingál,
Senki sem zavarja már a nagy munkánál.
Jani, Dani, Fanni messze, csöndben állnak
S a piktornak többé nem lábatlankodnak.*

azonban, hogynagyon is gyötrelmes fájdalmakat érzett, meghuzta a gombolyagot és örökre elcsöndesült.

György a tündér megjelenése óta alig élt át rövid három hónapnál többet.

Ha az Ég minden esztelen kívánságainkat meghallgatná, sokaknak élete nem tartana tovább, mint György élete.

Azért ne is zúgolodjatok soha, hogy kicsik lévén, följobbvalóitok parancsait teljesítenetek kell, mert a gyermek nem tudja azt, mi válik neki hasznára vagy kárára; s nyugodjatok bele sorsotokba, mert minden akként van jól és helyesen, amint azt az isteni, bölcs Gondviselés elrendelte.

PAJKOS PETI.

L NE fujd a gyertyát, Peti!

A mama így integeti;

»Mert majd sötét éj lesz, meglásd!«

De Peti csak fujta bizvást,

Mig a gyertya ezt megunva,

Sárga szemét — jaj! — lehunyta.

Vak homály lesz, hogy kialszik,

S Peti jajgatása hallszik:

»Jaj! Segítség! Félek mamám!

Peti máskor szót fogad ám!«

De mamája gyorsan kifut,

Igy bünteti a rossz fiút.

A KÉSŐ DICSŐSÉG.

— Mese. —

A Z UTCZA VÉGÉN találkozott két öreg házörző eb.

— Hallottad-e már, Bundás pajtás, hogy a szegény Kuncsor barátunk kimult?

— Igazán? Sajnálom szegényt. Ámbár nem valami boldog élete volt.

— Nem ám. Mindig lompos, piszkos volt, majd eldőlt az éhségtől.

— Igen, a gazdája nem szerette. Hallottam, hogy mindig szidták, hogy ilyen meg amolyan haszontalan eb, nem érdemli, hogy tartják.

— Csakhogy most egészen másképp beszélnek ám. Most úgy siratják, mintha messze földön nem lett volna párja. Emlégetik, milyen hűséges volt, milyen éberen őrizte a házat, kint a mezőn pedig nagy bátorsággal elverte a nyájtól a farkasokat, akárhányat meg is ölt és megvédte a juhokat.

— No lám, és minderről csak most emlékeznek meg, mikor már nincs többé; mikor pedig élt, akkor rosszul bántak

vele. Tanuljunk belőle, pajtás: nem érdemes becsületesen teljesíteni a kötelességünket.

— Oh, én épen az ellenkezőt tanultam meg belőle. Azt, hogy ha későn is, de végre mégis elismerik az érdemet és úgy kell élni és cselekedni, hogy holtunk után csak jót mondhassanak rólunk. Ha magunk nem élvezzük is tetteink dicsőségét, de ez másokat arra buzdít, hogy kövessék a derék példát. S akkor életünk hasznos még halálunk után is.

ARANY KALÁSZOK.

Mindig ohajtottam jót cselekedni, mondá egy bölcs, de nem ohajtottam lármát csapni vele, mert éreztem, hogy a láрма nem jár jóval, a jó pedig nem kíván semmi lármát.

*

Aki tulságosan feszíti a kötelet, elszakítja. Se jókedvet, se bánkódást, se örömet, se haragot ne vigyetek tulságig, mert rossz lesz a vége.

SZER.

JÁTSZÓTÁRSÁK.

(Képpel a czimlapon.)

KICSI gida, kedves gida
Mi kell ozsonnára?
Tele van ám a köténykém,
Jó lakoma vár ma.

Hoztam füvet, illatosat,
De ez még mind semmi;
Kicsi hugom még többet ad:
Sorra fog ülelni.

S ha látjátok, mint szeretünk,
Hálások is lesztek:
A játékban, tudom, velünk
Vidáman részt vesztek.

FÜRDOI LEVÉLKE.

Kedves Forgó bácsi!

Az iskolai szünet beálltával szüleimmel a tusnádi fürdőre utaztunk. Erről írok Forgó bácsinak egyet-mást, s ha érdemesnek találná arra, hogy kiadja, igen nagy örömemre szolgálna.

Kétszáznyolcz kilométernyi távolság legyőzése után Földvárra értem. Innét hat órai érdekes kocsizás után, melyben Előpatak fürdőt, Sepsi-Szt. György várost, Málnás fürdőt s több falut érintettünk, Csik-Tusnád fürdőre érkezünk.

Még az este megnéztük a fürdő sétányát, mely maga egy nagy fenyő-erdő. Itt van minden délután zene, három tekepálya és több hinta. Reggelenként a savanyú víz — vagy mint itt nevezik »borviz«-kút előtti sétányon játszanak a zenészek. Egy állványra kiesi ágyú van felállítva, mely délben tizenkét órakor pontosan el szokott sülni, a magamféle apró népség nagy multságára.

Másnap mindjárt szép sétát tettünk az Apor-bástyához, mely a sűrű erdővel borított hely északkeleti ormán áll.

Báró Apor Károly, a maros-vásárhelyi királyi tábla elnöke emlékére építették. Az oda vezető út a hegy déli lábánál kezdődik és úgy kapaszkodik fenyő-, nyír- és mogyorófavákkal váltakozó sűrű erdők között a bástyához, melynek tetejére kölépeső vezet föl, honnét igen szép kilátás nyílik a gyönyörű tájra s a hegyekkel övezett katlanban fekvő Tusnádra.

Visszafelé ismét szép erdő közt vezet el az út, hol egy »Ludmilla« nevet viselő csinos pavillon és több ülőhely kínálkozik pihenésre.

Azóta majdnem naponként megtesszük a sétát, gyakran fürdés után, ami igen kellemes a 18° fokú erős vastartalmú savanyúvízben.

Erdei sétáinkban gyakran látni evetkeket. Azt beszélük: oly bátrak, hogy csak akkor szaladnak el, ha az ember egészen közel megy hozzájuk. A napokban mi is láttunk egyet.

Teszünk még nagyobb kirándulást is. A Szt.-Anna tavához készülünk, melyről annak idején tudósítani fogom Forgó bácsit, ha megengedi. (Nagyon szívesen veszem. F. b.) Már sokan vannak itt, jobbára erdélyi magyarok és románok is, de jöttek a Királyhágóntúlról is, Budapestről és Szegedről is.

Az Apor-bástyát megkísérlettem lerajzolni, melyet itt küldök kedves Forgó bácsinak. (A kép elég ügyes. Le is rajzoltattam volna a „Kis Lap“ számára, ha — amire sorát ejthetném — alkalmi érdekessége el nem múlta. F. b.)

Kedves Forgó bácsit testvéremmel együtt legszívesebben üdvözölve; maradok alázatos szolgálója:

Lászlófalvy E. Árpád.

Csik-Tusnádfürdőn, 1887. juliushó 24-én.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIII. köt. 6-dik számában közölt rejtvény megfejtése:

„Mit dalolgat a pacsirta fejünk felett?
Ezt dalolja: Isten hozott, szép kikelet.
Fészket rakok a buzák közt s ha kikelnek
Kis pipéim, ők is velem énekelnek,
S dalolásuk annak dicsőségét mondja,
A kinek a madarakra is van gondja.“

Helyesen fejtették meg: Schüller Olga, Máday Andor és Pista, Schön Ilona, Kun

Lajos, Klinger Emilia, Auspitz Rinka, Déri Helén és Hervai Anna, Lang Biri és Rezső (hiányosan), Molnár Gusztika és Adélka, Kűszler Gizella, Magassy Dénes, b. Geramb Alice (hiányosan), Gráber Jóska, Weiss Eszti, Granichstäden Károly, Blum Sarolta és Paula, Wolfinger Henrik, Pap Rózsika, Rosenthal Katinka (hiányosan), Kirchmayer Paula, Hajnik Marika, Redlich Ella és Kornél, Schubert Anna, Perl Pál, Treneséni szüneti gyermekeleg két tagja, Csillag Hajnalka, Széll Károly (írásod nagyon pongyola; az ilyen elhánt, kusza sorok helyett jövőre gondosabban irtakat várok. F. b.), Kecskeméthy Jolán, Bolyó Irén és Blanka, Weisz Lujza és Jenő, Brodszky Irén, Dénes Ödön, Moesz Herminke és Etelke, Veisz Imre, Márkus Béla, Grósz Tera (hiányosan), Dózsá Aranka és Ödön, Novák Tivadar és Laczi, Perl Gyula és Ernő, Thuróczy Mariska, Jakobovits Blanka, Brill Margit és Ödön, Zerkovitz Zsiga, Goldmarek Kornélia és Sándor, Grossman Margit és Jenő, Bucsányi Gyula (hiányosan), Gergits Lujza, Krause Olga, Ella és Dezső, Kelemen Ilonka, Hubert Ilonka, Rozenfeld Elza, Springholz Mariska, Bisiczky Aranka és Janka, Pammer Blanka, Weinberger Aladár, Keczer Stefánia, Netter Arabella, Sarló Elza, Peck Irma, Polakovits Ödön, Rothmann Ferencz, Weigl Mariska, Brachfeld Dezső, b. Lekow Ida, Melliorisz Miletta, Deckner-, Holczer-, Braun és Grossmann testvérek, Steiner Hedvig és Julia, Klein Berta, Gross Sándor és Béla, Kohn Mór, Rothfeld Anna és Ottó, Baranyay Gizella, Détsy Mariska, Aján Anna, Lang Francziska, Szapáry Emi, Kemény Elek (illetlenség az aláírás alatt féloldalmi cikornyával teleírkálni a papirozt. F. b.), Bügler Irén, Zacek Imre, Jeney Zoltán, Lencz Lajos, Samassa Aurél.

FORGÓ BÁCSI POSTAJA.

Mariska. »Dani vitéz« folyékonyan van megírva, de nem közölhető. Egyik és főhibája, hogy a kis Dani csupa jószándékból igazán csunya dolgot követ el a hazugsággal, mely szégyent hozna reá és jó atyjára, ha Pali véletlenül föl nem fedezné; csuf dolgot pedig soha sem szabad úgy feltüntetni, mintha dicséretes volna. Nemes célra csak nemes eszközökkel szabad törekedni. Másik hibája, hogy valami idegenszerűség érzik az egészen. A bélyegekre nézve olvasd el, a mit Gréger Szerenának a mult számban üzentem. Egyébként szíves üdvözet a régi kis olvasónak. Az ilyen megemlékezés mindig jól esik. — **Bleyer Aranka.** Az ilyen rejtvény szabatosabb szerkesztést kíván. Kedvencz főzelék sokféle van, a rákot nemcsak levesben főzik s az

árny nem épen leghivebb kísérőnk, mert a világgóság szüntével elhagy sat. A rejtett szavakat jellemzőleg kell meghatározni, az egészet pedig aztán jól hangzó sorokba szedni. Ezen a nyomon tégy kísérletet. — **Prilezky Gyula.** Rejtvényed ugyanolyan értelmű kifogások alá esik, mint a Bleyer Arankáé. — **Schön Hona.** A szíves kérdésre feleletem: köszönöm, jól. — **Granichstäden Károly.** Európai keresztény államokban az unokát, mohamedán országokban néhol a fivért. — **Hubert Ilonka.** Ha a czimszalagon hibásan volt a neved, értesitened kellett volna a kiadóhivatalt, mely azonnal segített volna a hibán. Most majd megteszi. Azután pedig megbékülünk, ugy-e? — **Rosenfeld Elza.** A vizsgálat szép sikeréről örvendve értesültem. Bizom benne, hogy esztendőre ugyanilyen tudósítást fogsz küldhetni a nyilvános iskolai vizsgálatról is. — **Krause testvérek.** Hogy levelet nem irtatok, azzal nem követtetek el hibát és így nincs mit megbocsátanom; mert Forgó bácsi örömmel fogadja ugyan kis hívei sorait, de nem tarthatja kötelességöknek a levélírást. A kitűnő bizonyítványért üdvözöllek. Csak így előre! — **Goldmark Kornélia és Sándor.** Szeretettel fogadott új tagjai vagytok ti is kis híveim seregének. Ez a bemutatás s remélem, otthonosan fogjátok magatokat érezni a »Kis Lap« körében. — **R. J.** Névtelen küldeményt nem vehetek figyelembe. — **Jakovovits Blanka.** Ragaszkodásod kifejezését igen jól esett olvasnom. Kis olvasónak meleg szeretetében találja Forgó bácsi legkedvesebb jutalmát. Mint a többiek, te is fordulj tehát mindenkor teljes bizalommal Forgó bácsihoz. — **Grossmann Margit és Jenő.** Ha valamit kérdeznél, vagy közölni akartok, a levelet Forgó bácsihoz küldjétek, a »Kis Lap« minden számán olvasható czimzéssel. Minden kis olvasóm soraira egyformán szívesen felelek, ha kérdése válaszra alkalmas. — **Deckner Sámuel.** Rokonszenves bucsusoraiddat szívből viszonzom s remélem, hogy az általad megalapított derék kis egylet tagjai követni fogják jó példátat a buzgóságban, nemes törekvésben és így az egylet még sokáig virágozni fog, neked is örömdre, nekem is. A megválasztatást, mint szeretet jelét köszönöm; a küldött rejtvényt is csak annak vehetem s a »Kis Lap«-ban nem közölhetem, mert, mint már sokszor volt alkalmam ezt megjegyezni, ilyen rejtvény közlése szerénytelen dicsékvésnek látszanék. Az új tésre, hol tanulmányaidat folytatni fogod, legjobb kívánságaim kísérnek. — **Braun Dezső.** A te szíves érzelmeidet is hasonlóval viszonzom. — „A tű házassága.“ Nem közölhető, még pedig olyan okból, melyet a beküldő is könnyen kitalálhat.